

V zgornjem delu zavije pot na desno, v položnejši del, in pelje nato v vijugah do vrha. Sam sem tu zavil bolj na levo, v strmejši del in si tako prihranil precej časa. Hodil sem v glavnem naravnost navzgor, nekajkrat iskal prehode med drevjem, šel mimo redkih senikov in tako prišel do zadnje travnate strmine pod vrhom. Luna je ta čas ravno priplavala nad Rudnico. Šel sem čisto do roba gozdička, ki pokriva vrh Rudnice, in odložil nahrbtnik s smučmi.

Ura je bila skoraj devet. Napornejši del poti je bil torej za menoj in čakal me je le še uživaški nočni spust v dolino, ki se je kopala v mesečini štiristo metrov pod menoj.

UŽIVAŠKI SPUST V DOLINO

Naokoli ni bilo videti nobenih sledov; verjetno sem bil to zimo prvi s smučmi v tem koncu.

Na hitro sem zamenjal čevlje, vrgel nase pulover in dobro zategnil jermena nahrbtnika. Potem sem okusil prve slasti letošnje zime. Robniki so zarezali v trd sneg in rahel pršič je nosilo daleč po strmini. Po nekaj sto metrih ogrevanja sem zapeljal v nasad mladih smrek in vijugal vse do prvih velikih dreves, kjer sem se moral ustaviti. Šele tukaj sem si prvič prižgal čelno svetliko, saj je bilo med drevjem premalo svetlobe za varno smuko. Gozdiček je bil majhen in kmalu sem spet samo v luninem sijaju zavozil po naslednji strmini. Nekje na sredini Rudnice sem prečkal kolovoz in odškrtnal na desno, nato pa vseskozi navzdol. Samo redko grmovje, kratka ravnica pri samotnem seniku in tu pa tam skupina dreves so še nekoliko motili popolnoma neoviran spust vse do vnožja.

Dobre četrtr ure je minilo, odkar sem odpeljal z vrha in kar prehitro je bilo konec pustolovščine. Ozri sem se še enkrat navzgor po strmini, kjer so se v mesečini dobro videle vijuge v rahlem pršiču.

Zadovoljen sem pridrsal do vasi in si pri cesti snel smuč. Pogledal sem v nebo in skoraj hvaležno s pogledom pobožal svojo nočno zaveznicu, ki mi je bila edina spremljevalka.

Nekaj čez pol deseto je bila ura, ko sem ob toplem čaju še enkrat doživljal vznemirljivo smuko v mesečini.

E-8 gre še v Karpate

Nekateri evropski popotniki se nemara še spominjajo, kako je oktobra 1985 ena od evropskih dolgih pešpoti prestopila »železno zaveso«: E-4, ki je peljala s Pirenejev in prek Jure, se je nadaljevala do Nežiderskega jezera in na Madžarsko, do Biatnega jezera in pogorja Buda. Po spremembah zadnjih let in demokratizaciji v dosedanjih socialističnih državah se nameravajo evropskim pešpotem pridružiti med drugim Bolgarija in Poljska, predvsem pa Češkoslovaška (CSFR). Prvi tak korak bo storjen že letošnjega 27. aprila: evropska pešpot E-8 (Severno morje—Ren—Maina—Donava—Karpate), ki se začne na Nizozemskem ter poteka prek Nemčije in Avstrije, bo tega dne pri Wolfsthalu prestopila novi most prek Donave, ki pelje v Bratislavo, peljala dalje v Severne Karpate na Slovaškem in do prelaza Dukla na češkoslovaško-poljski meji. Od tod bo pozneje verjetno šla dalje po poljskem ozemlju.

SVETA GORA TIBETANCEV

ROMANJE H KAILASU

LAMA GOVINDA

V čadastih dolinah in nižavah našega vsakdanjega življenja smo pozabili na stik z zvezdami in soncem in zato potrebujemo navzočnost teh mogočnih kažipotov in miljnikov, da nas zdramijo iz dremeža naše samovšečnosti. Ni jih mnogo, ki slišijo klic ali čutijo nagib, da bi se izvili iz težkega oklepa svojega koristoljubja, lava na denar in hlastanja po užitkih; tisti redki pa, do katerih je klic segel in pri katerih je hrepnenje po pomembnejših stvarih še živo, se vključijo v tok romarjev, ki ohranja izročilo in vednost o teh virih navdih.

Tako se je zgodilo, da se je sloves Kailasa širil in zasenčil vse druge svete gore sveta. Od davnih časov je cilj pobožnih romarjev. Ni je gore, ki bi jo bilo moč primerjati s Kailasom, zakaj le-ta je os dveh največjih in najstarejših kultur sveta, katerih izročilo se je skozi tisočletja prenašalo do današnjega dne: Indije in Kitajske. Po najstarejšem sanskrtskem izročilu je os vesolja označena kot Meru ali gora Sumeru, in to ime se ne nanaša zgolj na fizični, ampak tudi na metafizični svet. In ker je naš psihofizični organizem mikrokozmični posnetek vesolja, je Meru hrbtnica oziroma hrbtnjača v našem živčnem sistemu. In kakor so različna središča zavesti (v sanskrtu: cakra) povezana s hrbtnjačo v hrbtnici (v sanskrtu: meru danda), od katere se odcepijo kakor mnogolistni lotosovi cvetovi, tako je gora Meru os različnih nadsvetovnih območij. Kakor je človekov psihofizični mikrokozmos kronan s središčem zavesti, »tisočlistnim lotosom« (v sanskrtu: sahasrāra-cakra), tako je tudi svetovna gora Meru ali Kailas, ki je njeno zemeljsko nasprotje, obokana z nevidnim templjem najvišjih transcendentnih sil, ki se slehernemu romarju razodevajo v obliki, ki mu pomeni najvišjo resničnost.

GORE IZ PRVEGA DNE STVARJENJA

Zato uberimo stopinje brezimnega romarja in si predstavljajmo, kako po napornih stezah prehodi na stotine kilometrov in premagava nešteto gorskih hrbtov, kjer so prelazi zagrnjeni v oblake, medtem ko v dolinah vlada soparica, tako da romarja izmenoma pestita ubijajoča pripeka in strupen mraz. Pot mu križajo vode, ki divje dero v globino; en sam napačen korak pri bređenju pomeni zanesljivo smrt, in čez globoke debri nad grmečimi gorskimi rekami držijo nihajoče brvi iz pletenega ličja. Romar visi na lesenem trikotniku in nad penečimi se valovi ga vlečejo čez. V ozkih tesneh ga ogrožajo padajoče kamenje in slapovi, ki iz nevidnih višav padajo v globino. Ozke steze se vijejo po strmih gorskih pobočjih in skalnatih stenah in ostrorobo kame-

nje se romarju zažira v ranjena stopala. Naposled pa obstane na vrhu tibetskega mejnega prelaza Lipulekh, v ledeni megli večnega monsunskega oblaka, ki vse poletje zakriva prelaz. Komaj pride onkraj njega, se vzdigne oblačni zastor in pred njegovimi začudenimi očmi se razgrne dežela sonca, kjer sta goram tuja mračna teža in žalobnost Himalaje, v katero se zaganjajo monsunu; videti je, kakor da je stkana iz najčistejših, skoraj prosojnih pastelnih barv. Rumeni, oranžni, rdeči in vijolični odtenki se prelivajo pod žametnim temno modrim nebom. Nasprotje v primerjavi z vsem, kar je dotlej videl, je tako presenetljivo, da romar sploh ne opazi pretečega temnega oblaka, ki še zmerom visi nad njegovo glavo in piha vanj svojo ledeno sapo.

Kmalu nato pa se spusti v prostorno, odprto dolino, ki se širi pod njegovimi nogami, in šele zdaj se zave razlike med svetom, ki ga je pustil za seboj, in tem, ki je stopil vanj: doline, skozi katere je bil hodil, so bile porasle s temnimi jelovimi gozdovi, tla so bila pokrita s preprogo trav, mahov in praproti ter z vsakovrstnimi cveticami in grmovjem; temno pečevje se je preteče poganjalo navpič iz zelenih dolin in se izgubljalo v težkih monsunskih oblakih, v katerih so se skrivali sneženi vrhovi – tukaj pa se z bleščečo jasnostjo in brez sledi vegetativnega življenja razodevajo žive barve, cizelirane oblike skalovja in plastični obrisi gorá kakor prvega dne stvarjenja, ko sta si nebo in zemlja še v neskaljeni prvobitni čistosti stala nasproti.

Naprej v dolini se na bregu v spokojnih zavojih tekoče reke prikažejo zelene lise pašnikov in majhna ječmenova polja, ki so v nenavadnem nasprotju s pokrajino brez rastlinja in človeka zbodejo v oči malodane kot anahronizem, saj zanikajo razvojno stopnjo stvarjenja, ki je prišla na vrsto šele mnogo milijonov let pozneje, pa je v pričujoči naravi še ni zaslediti.

Nazadnje se prikažejo tudi človekova bivališča, in tudi ta so prav tako nenavadna kakor pokrajina: konglomerat kockastih oblik, za njimi pa se dvigajo velikanske skalne trdnjave mizaste gore, v katere navpični steni so izvotljena jamska stanovanja, medtem ko na hrbtu kraljujejo trdnjave in samostani.

NAJSVETEJŠA ROMARSKA POT

Vse je videti tako neresnično in sanjsko kakor pokrajina pred ledeno dobo. In visoko nad vsem se v ozadju vzdigujejo bleščeči snežniki gorske verige Gurla Mandhata. V nasprotju z divje razbrzdanimi himalajskimi vrhovi na jugu je veriga Mandhate edini plastično oblikovan masiv, ki ima iz ptičje perspektive obliko velikanske svastike. Širok osrednji hrbet gorskega masiva je pokrit s trdo ledeno in snežno kapo, ki meri več kot trideset kilometrov, med kraki svastike pa polzijo ledeniški jeziki.

Ker ta razpotegnjena gorska veriga ločuje Puraško okrožje in istoimensko široko dolino od območja Kailasa in Manasrovarja, mora romar prečiti dolga zahodna pobočja masiva, dokler po celodnevem neprenehnem vzpenjanju ne doseže sedla Gurla.

Poslej ni nobenih težav več v obliki naravnih ovir. Vendar, kakor se pogosto zgodi: kjer je narava prijazna in krotka, se človek sprevrže v njeno nasprotje. Oblast tibetskega vladarja, puranskega dzongspóna, sega samo do konca obljudenega dela doline. Kakor hitro romar zapusti to območje, utegne postati žrtev roparjev, ki lahko nekaznovano napadejo samotnega popotnika ali neoboroženo karavano. Govorice in strašljive pripovedi, ki pridejo romarju v Purangu na ušesa, niso ravno spodbudne, in samo tisti, katerih vera je močnejša od strahu, si bodo upali sami nadaljevati pot, bolj boječi pa se bodo odločili bodisi da počakajo, dokler ne pridejo mimo drugi, katerim se bodo pridružili, ali pa se bodo morali zadovoljiti s tem, da obiščejo romarske kraje v spodnji Puraški dolini.

To se je komajda utegnulo zgoditi tistim hindujskim sannynasinom, ki so (ko je bil Tibet še svoboden) leto za letom odhajali na to veliko in najsvetejšo romarsko pot in so se zavoljo vere izpostavljali najzrekljivim pomanjkanjem in nevarnostim. Saj je že dovolj težavna za ljudi, ki si lahko privoščijo konje ali jake s šotori in živežem ter lahko prebijejo večji del potovanja v sedlu. Tisti pa, ki ne premorejo ničesar mimo tistega, kar tovorijo na svojih plečih, ki gredo na romarsko pot brez varovanja zoper veter in slabo vreme in se ne plašijo niti tega, da bodo umrli od lakote ali pa zmrznili, zaslužijo naše najgloblje spoštovanje. Ne boje se ne življenja ne smrti, ne razbojnikov ne lakote, kajti čutijo

Alpska konvencija za vse gore sveta

UIAA – Union Internationale des Associations d'Alpinisme je mednarodna zveza gorniških organizacij, krovno združenje planinskih zvez držav vsega sveta; povezuje torej tudi planinske organizacije nealpskih držav. Delo UIAA je organizirano in razdeljeno v različne komisije. Komisija za varstvo gora je sestavljena iz 15 članov (za PZS oz. PSJ v komisiji sodeluje podpisani), predseduje pa ji član evropskega parlamenta **José Vandevoorde**. Zadnje zasedanje je bilo letošnjega 19. in 20. januarja v Boznu (Bolzanu) na Južnem Tirolskem, gostitelj pa je bil AVS – Alpenverein Südtirol. Kaj je bilo sklenjeno v Boznu?

»Varujmo in ohranimo še nedotaknjene gore« je moto nekajletne akcije UIAA. Na tej usmeritvi temelji strategija dela UIAA. Ponovna uveljavitev izvornih načel gorništvu pomeni nazaj k skromnosti in preprostosti. V gore naj torej hodijo le tisti, ki znajo gore spoštovati.

Kako uresničevati dogovore, sklepe, protokole UIAA? Najprej so to dolžne storiti članice UIAA v svojih usmeritvah, kodeksih. Take obveznosti so pogojene s članstvom v UIAA. Na drugi stopnji so obveznosti vodilnih ljudi posameznih gorniških organizacij, da s svojim političnim angažiranjem pripomorejo, da so dogovori in usmeritve UIAA vnešeni v zakonodajo posameznih dežel in držav.

se varne v svoji globoki ubranosti z božanskimi silami vesolja. Mnogo teh pogumnih romarjev se nikoli ne vrne v domovino, tisti pa, ki se vrnejo, so izpričali svojo skrajno vzdržljivost in neomajno vero. S sijočimi očmi se vrnejo v svojo deželo, obogateni z izkušnjo, ki jim bo do konca dni vrecel moči in navdih, zakaj stali so pred obličjem Večnega in na svoje oči videli deželo bogov.

LEDENA KATEDRALA

Kdor se s prelaza Gurla ozre proti Kailasu in Manasarvarju, ve, da te besede nikakor niso pretirane. Že na večer, preden se povzpne na prelaz, je deležen pogleda, ki ga tako prevzame, da je ves zbežan in nem skrajja prepričan, da stoji pred prividom, kajti na lepem se pred njegovimi očmi nad blago vzvalovano verigo gričev prikaže srebrna plošča ščipa – dokler se v zoni zamaknjenja ne zave svoje zmote in dojame čudovito resničnost: pred njim se boči lesketajoča se ledena katedrala Kailasa, ki se poganja proti temno modremu nebu. Pogled je tako mogočen, da romar popolnoma pozabi na svoje dotedanje skrbi in bojazni in ga poslej navdaja le ena sama želja: povzpeti se na prelaz ter se prepričati, ali je ta čudoviti privid resničen. Lahkih nog stopa naprej, vsa utrujenost je izginila. V njegovem srcu polje ritem manter in se na njegovih ustnicah stopnjuje v zmagoslavno pesem, medtem ko je njegov duh prepoln privida svete gore Kailas, ki se ji

je naposled približal na dosegljivo razdaljo. Zdaj mu sile zla ne morejo več do živenga. Nobena sila na svetu ga ne more več oropati doživetja ob pogledu, ki se razgrinja pred njim. Nenadoma je poln neomajnega zaupanja in tolikšne notranje gotovosti, kakor da bi bil v posesti čarovnega oklepa, ki ga nobena zunanja sila ne bi mogla prebiti ali uničiti.

V takšnem občutju doseže zadnje šotorišče pred končnim vzponom na prelaz. V radostnem pričakovanju preživi noč na koncu ledenika, iz katerega priteka kristalno čist potok, ki napaja zeleno preprogo pašnika, pretkano z drobnimi cveticami in obdano z grčastim grmovjem, kjer je moč nabirati suhljad. To je eno izmed taborišč, ki ga je ustvarila narava, da izkaže dobrodošlico utrujenemu popotniku: na voljo mu je čista voda, da se odžeja, v zavetju med skalami in pobočjem pa ga vabijo mehka tla, da se spočije, tudi jaki in konji najdejo tukaj potrebno hrano, na dosegu roke pa je dračje, da se zvečer pogreje ob ognju.

Ob svitu romar brž nekaj malega prigrizne, da bo zmožel še zadnji del vzpona na sedlo. Veseli se velikega dneva, ko bo prestopil prag svete dežele in se mu bo izpolnila največja želja življenja.

OBSTOJ DUHOVNIH SIL

In kljub temu, ko nazadnje doseže prelaz in obstane na pragu obljubljenega dežele, bodo njegova pričakovanja presežena. Kdo ume ne-

Alpska konvencija: UIAA podpira osnutek konvencije, ki jo je pripravila CIPRA, dodatno pa predlaga, naj usmeritve in obveznosti iz konvencije veljajo tudi za druga gorstva Evrope in sveta, ne le za Alpe. Enaki ukrepi kot v Alpah so potrebni v Pirenejih, Tatrah, v škotskih in norveških gorah, skratka, povsod tam, kjer množična turistična industrija pri posegih v gorski svet ne pozna meja in obzirnosti do narave in okolja.

Narodni park Mont Blanc: osnutek, ki ga pripravljajo Francozi, še ni končan. Gre za velikopotezen načrt Italije in Francije, da bi celotno območje najvišje evropske gore s pomočjo institucije narodnega parka obvarovali pred brezobzirnostjo in objestnostjo skrajno skomercializiranega množičnega turizma.

Množične športne prireditve v gorskem svetu (olimpiade, svetovna prvenstva ipd.): Protokol UIAA so glede tega zelo jasni: prireditve so sprejemljive le na območjih, ki so za take namene že urejena in opremljena. Pri tem je izključeno visokogorje, kjer so množične športne prireditve po prepričanju UIAA nesprejemljive. Novi prostorski posegi v gorskem svetu naj ne bodo več dovoljeni – torej stop za nove žičnice, nova smučišča, nove dovozne ceste, nova parkirišča.

Pireneji: španska planinska organizacija prosi UIAA za mednarodno solidarnostno podporo pri obvarovanju Pirenejev. Za kaj gre? V Španiji se množični turizem seli z morskimi obal v gorski svet. Množični turizem je uničil morje in morske

obale, zato ni več atraktiven, brezobzirno koristiljubje pa zdaj grozi španskemu gorskemu svetu, ker pri turistični gradbeni evforiji in ekspanziji ne priznava nobenih omejitev, odpovedi, usklajevanj zaradi narave in okolja. UIAA bo pripravila poseben protokol o ogroženosti španskega gorskega sveta in skušala s pomočjo svojih in mednarodnih medijev vplivati na politiko španskega turističnega gospodarstva.

SOS za Seiseralm: Seiseralm je največje pašno območje v Alpah, toda množični zimski turizem izriva avtohtono pašništvo in spreminja funkcijo planine, istočasno pa uničuje njene naravne posebnosti. Sredstva Evropske skupnosti za pospeševanje gorskega kmetijstva so bila zlorabljena in z različnimi prevarami porabljena za asfaltiranje dovoznih cest, urejanje smučišč, posodobitev žičnic. Planina je eden od največjih vodnih rezervatov Južne Tirolske. UIAA se pridružuje protestni akciji nemških, italijanskih in ladinskih organizacij in združenj, ki hočejo ustaviti uničenje planine in razgaliti pokvarjenost in zlaganost gospodarske politike. **Svetovni dan čistih gora** bo letos 21. in 22. septembra. Tako je sklenila UIAA in priporoča splet različnih del, da ta dan ne bo le pobiranja smeti; priporočajo urejanje in opremljanje planinskih poti, zelene dneve v šolah itd.

Povzetek sklepov in dogovorov iz Bozna bo oblikovan v poseben Protokol UIAA – Bozen 1991.

Naslednje zasedanje UIAA je predvideno v Sloveniji.

Janez Bizjak

skončnost prostora ujeti v besede? Kdo zna opisati pokrajino, ki uteleša in diha to neskončnost? – Velika modra jezera, obdana s smaragdno zelenimi pašniki in zlatimi griči, se prikazujejo pred daljno verigo snežnikov, sredi katerih se boči slepeča bela katedrala Kailasa, »snežnega dragulja« (Kangrinpoče), kakor imenujejo sveto goro Tibetanci.

Mogočno se vzdiguje nad vsem neznanskim prostorom te pokrajine, ki se razgrinja pod romarjevimi nogami kakor zemljevid. Zrak je tako čist, da lahko oko prosto plava več kot sto milj daleč in sta sleherna oblika in sleherna barva popolnoma razločni in jasni, kakor da ima oko zmoglost zaznavati infrardeče žarke.

Nedvomno je to eden izmed najbolj vzvišenih pogledov, ki so usojeni smrtniku, in romar strmi in je poln svetega strahu, tako da se sprašuje, ali je to, kar vidi, še na tem svetu ali pa je le odsev nekega višjega sveta. Brezmejni mir se razprostira nad to svetlo pokrajino in navdaja romarja s tolikšno močjo, da pozabi na vse nevarnosti in se njegov jaz razblini v nič; zakaj kakor v sanjah se je s svojim prividom zilil v eno. Navdala ga je neomajnost moža, ki ve, da

se mu ne more zgoditi nič mimo tistega, kar mu je od vekomaj usojeno.

Počasi stopa romar nizdol v deželo bogov. Zdaj ni več samotni, preplašen posameznik preteklih dni. Zaveda se družbe velikanske množice nevidnih spremljevalcev, duhovnega bratstva neštetihih romarjev, ki so se mu pridružili, čuti, da je obdan s premnogimi rahlimi vplivi, ki se zdi, da plavajo nad svetom okrog njega, in preplavi ga ubranost z najrazličnejšimi verskimi izročili, kakor da je sedanost privrela izpod peresa bogov ali Bude in Bodhisattve. Kako malo ve današnji človek o teh stvarih! Kako otročja so prizadevanja tistih, katerih intelektualna čast bi bila hudo prizadeta, če bi priznali obstoj duhovnih sil, in ki jih rajši poskušajo z visoko donečimi učenimi publicami zanikati ali pa vsako doživetje takšnih resničnosti obsodijo kot praznoverje ali privide! Kakor da je zadnja beseda znanosti tudi zadnja beseda resnice, in kakor da ne obstaja nobena druga resničnost mimo resničnosti znanosti! Znanost je občudovanja vredna na svojem področju, vendar je ni moč uporabiti ne pri pojavih duhovnega doživljanja in ne pri ustvajalnem oblikovanju umetniških del.

Prevedel F. Vogelink

DECEMBRSKI POTEP, KI JE BIL »FAST TREK«

NEPALSKO POTOVANJE Z DAVO

TONE ŠKARJA

Bil je začetek decembra, v Katmandu sem prišel pozneje, kot sem nameraval, vrniti pa se bom moral po prvotnem načrtu, tako da so prosti dnevi med uradnim začetnim in končnim delom obiska kar izginjali. Tudi z opremo ni bilo nič bolje, ker so mi letalci izgubili tovor in ga kljub sporočilom na vse strani nikakor niso mogli najti.

Kam sploh lahko grem? V Langtang že, a kam? Po ledeniku do Hagnovega sedla brez derez in cepina ne bo šlo. Gosajkundska jezera so verjetno že zamrznjena in tudi sicer bi jih najraje videl poleti, ko jih obiskujejo romarji. Nič, šel bom do konca doline, potem pa bom videl. Če nič drugega, bom slikal sončne vzhode in zahode.

Tako sem se 3. decembra zjutraj vkrcal na avtobus Katmandu-Dunče in enajst ur presedel na njem. Ne čisto na istem, saj je nekje kos ceste odneslo v sotesko in smo morali prestopiti. V dolini reke Trisuli je nenavadno veliko vojske in dvakrat smo morali tujci na policijsko postajo pokazati dovoljenja. Nepal je v teh 25 letih, kar ga poznam, precej napredoval, a v ničemer tako kot v militarizaciji. Nekoč do tujcev prijazni ali pohlevni policaji – nad svojimi so se vedno po azijsko znašali – so zdaj oblastniški in arogantni. Sicer so pa aprila 1990 v Katmanduju in okolici kot za šalo pobili kakih tisoč demonstrantov. Potem so ukinili samoupravni pančajatski sistem, pričeli uvajati parlamentarno monarhijo in policiji zamenjali uniforme. Prej

so bili policaji podobni komandosom, zdaj so oblečeni kot igralci baseballa, le da so njihove bambusovke namenjene glavam, in nasmeh je še vedno tisti stari – dresiran volčjaški.

Sicer pa avtobusi ne dohajajo potreb; bila je velikanska gneča in vsaj dve uri sem neki nosečnici pestoval trebuh in pomirjevalno vplival na bodočega Nepalčka.

SAM V SOTESKI LANGTANG KOLE

V Dunčah je bilo vožnje konec, čeprav gre cesta še naprej proti Tibetu, le da je za tujce prepovedana. Gostinska ponudba je dobra in pestra: spal sem za tri dinarje, za petnajst pa večerjal in zajtrkoval.

Zjutraj me je popadla prava strast po hoji. Od same naglice sem se po stopnicah dol po vasi kar naprej izgubljal in na dvoriščih obračal. »Od kod ste?« »Iz Slovenije, Jugoslavije...« »O, Jugoslavija, maršal Tito, zelo dobro.« »Seveda!«

V eni uri sem bil v vasi Barku, kjer se pot dokončno odcepi od ceste, še dobri dve uri pozneje pa v Šjabruju, lepi slemenski vasi. Nasedel sem prvemu oštirju in dve uri čakal, da mi je skuhal riž in krompir. Medtem sem zaman ugibal, kaj je sosedovi deklici. Imela je vročino, vnete oči, suh kašelj in umazano slino, ki je posušena rjavo obrobjala usta in neprijetno zaudarjala. Nisem se upal predpisati drugega kot ospen, ki sem jim ga dal in naročil, da jo morajo odnesti v bolnišnico, če v dveh dneh ne bo bolje, ter rehidracijsko sol.